

Esimene peatükk

PEALE TUNDE JÄETUD

Üks elu suuri mõistatusi on see, kas peale tunde jätmine on hullem karistus õpilasele või õpetajale.

„Loomulikult pidid sa tegema kõik selle nimel, et sind kooliveerandi viimasel päeval pärast tunde jäetaks!“ pragas härra Rottin enda ees oleva väikese poisiga. „Mul võiks praegu juba jõuluaheaeg alata, aga ei, ma pean raiskama oma pärastlõunat sinu seltsis.“ Härra Rottin paistis olevat sama õnnelik, nagu oleks inimene, kellele skunk on oma haisvat vedelikku näkku pritsinud.

„Mul vedas viltu, härra Rottin,“ ütles Rufus Kexley tooli seljatoele nõjatudes ja lakke vaadates.

„Nagu ma poleks seda vabandust varem kuulnud ... ja vedamine ei puutu kuidagi asjasse. Mille eest sind seekord pärast tunde jäeti?“ Härra Rottin võttis oma laualt aruande ja luges selle ette.

„Aruanne Rufus Kexley peale tunde jätmise kohta: kirjutas loovkirjutamise tunnis luuletuse peeretamisest. Tungis sideruumi, et eelmainitud luuletus tervele koolile ette lugeda. Kehastas mereröövliit ...“

„Surm ja põrgu!“ segas Rufus vahele, hüppas toolile ja tegi kaenlaalusega peeruhääli.

„Istu.“ Härra Rottin põrnitses Rufust kurjalt ja luges siis edasi.

„Kehastas mereröövliit eelmainitud luuletust tervele koolile lõunapausi ajal ette lugedes; teeskles, et on staar uues tõsielusarjas ...“

„Selle sarja nimi on „Kexleyde kannul“.“

„Selle nimi on tobe viis peale tunde jääda. See pole veel kõik ...“

„Laskis õhku Daisy Duncely teadusprojekti ...“

„No kuulge!“ protestis Rufus. „See oli õnnetus.“

„Daisy on koos su täditütrega sinust aasta eespool, te poleks pidanud isegi samas ruumis viibima.“

Rufus pani käed rinnal risti ja ohkas.

*„Lennutas kooli koridorides kolme mängudrooni; tähis-
tas droonid numbritega üks, kaks ja neli, mistõttu kooli tööta-
jad kulutasid kaks tundi drooni number „kolm“ otsimisele,
aga seda polnud olemaski ...“*

Rufus purskas seda meenutades kõhust kinni hoides naerma.

„See ei ole naljakas.“

„Kasutas muusikaklassi ...“

Härra Rottin lükkas Rufuse pahategude pika nimekirja üle laua. „Oh, aitab küll, ma olen juba tüdinud. Miks

sa seda kõike tegid? Ja veel enam, miks tegid sa seda kõike veerandi viimasel päeval, kui mina pean pärast tunde jäetud õpilasi valvama?“

„See on meelelahutus,“ selgitas Rufus, „ja meelelahutus on kunst. Ühtegi kunstnikku ei tohiks tema töö eest karistada.“

„Kunst?“ pahvatas härra Rottin oma ninast haarates. „Kust sa midagi nii tobedat kuulsid? Kuule, Rufus, ma tean, et kõigile teistele lastele meeldivad naljad, aga kus nad praegu on, mis? Nad on kõik kodudes ja seal peaks olema ka mina.“

„Teiste laste kodudes?“

„Sa ... ei, muidugi mitte, oma kodus!“ härra Rottin hakkas näost punaseks minema. „Swindlebrooki põhikoolis ei visata kedagi esimesel veerandil välja, aga kui sa oma käitumist ei muuda, siis saavutad sa selle teisel veerandil.“

„Väljaviskamine?“ Rufus neelatas. „Mind ei tohi välja visata! Tädi Sarah saadaks mu tagasi vanavanemate juurde. Nad on nüüd mu emaga pisut paremini läbi saama hakanud, nii et nad võivad mu Hollywoodi tema juurde elama saata! Ja tema on täielik katastroof. Härra Rottin, mind ei tohi välja visata!“

„Niuks-niuks-viuks,“ irvitas härra Rottin silmi pühkides. „Jutusta seda mõnele, keda huvitab. Mind huvitab ainult see, et siis ei peaks ma enam oma vaba aega siin sinuga kükitades raiskama, kui ma võiksin hoopis olla kodus ja vaadata „Columbo“ kordusi. Nii et võta ennast kokku ... või sa lendad.“

Tund aega hiljem istus Rufus noruspäi tädi auto tagaistmele. Barney, ta täditütre borderkolli, tajus Rufuse halba tuju ja hakkas teda üle lakkuma.

„On see vast vahva moodus jõuluvaheaja alustamiseks,“ ütles proua Jacobs kulmu kortsutades ja juhtis auto kooli peaaegu tühjalt parkimisplatsilt tänavale. „Rufus, me peame su käitumisest tõsiselt rääkima. Sa ei tohi kogu aeg pahandustesse sattuda.“

„Ma *tean*,“ pomises Rufus. „Ei mingeid vempe enam ... vähemalt mitte koolis.“

Lara pöördus tema poole ja mõõtis Rufust eesistmelt kurja näoga. „Ega kodus!“

„Kui Tom ei oleks juba Cornwallis rongi peale istunud, jätaks ma meie homse käigu ära,“ ütles proua Jacobs. „Sa ei ole tõesti tänulõunale minekut ära teeninud, Rufus.“

„*Ema!*“ ahastas Lara, suu lahti. „Aga *mina* olen selle endiselt ära teeninud.“

„Tegelikult ei tohiks teist kolmest ükski minna,“ ütles proua Jacobs pead raputades. „Ainult mõni kuu on möödunud sellest, kui te kõik ilma mulle ütlemata Egiptusse sõitsite ja väga ohtlikku olukorda sattusite.“

„Aga me *leidsime* tohutu aardehunniku,“ vastas Rufus käsi kokku hõõrudes.

„See ei tähenda, et te õigesti käitusite! Ma olen vist peast segi, et luban teil kolmel jälle kokku saada.“

„Neljal,“ täpsustas Lara. „Barney tuleb ju ka homme kaasa.“

„Noh, Loganit ja Deed ei ole, see tähendab, et pole ka lennukit, millega kuhugi kaduda,“ ütles Rufus aknast välja vahtides ja meeliskledes sellest korrast, kui nad olid keset ööd lennujaama jõudnud ja sealt Kairosse lennanud.

„Aga kus onu Logan üldse on?“ küsis Lara.

„Ta on koos Deega Ameerikas. Nad püüavad mingitele otsustajatele uue telesarja mõtet maha müüa. Ja mina ei lähe sellel vaheajal kuhugi, hoian teil silma peal, nii et ei mingeid seiklusi enam!“

Teine peatükk

TÄNULÕUNA

Samal õhtul hiljem sõitis proua Jacobs raudteejaama. Lara, Rufus ja Barney ootasid väravate juures, kui reisijatesumm sealt läbi ruttas.

„Tead, emal on õigus,“ ütles Lara oma nõole. „Sa ei tohi kogu aeg teha asju, mille eest karistada saab, see ei tasu ära. Sind võidakse välja ...“

„Visata,“ neelatas Rufus. „Ma tean, tean. Pärast jõule käitun paremini. Uus aasta, uus iseloom ...“ Rufus tippis üle jaama ooteruumi, nagu ta oleks modellina laval, ja lennutas Lara poole tagasi vaadates oma liivakarva juuksed üle öla.

Lara ohkas. Rufus pööras alati kõik naljaks. Ent hoolimata sellest, et Rufus käis Larale alatasa kangesti närvidele, ei tahtnud tüdruk, et ta nõbu koolist välja visataks ja ta ema juurde Los Angelesse elama saadetaks.

Barney tõstis pea ja haugatas. Reisijatesumma taga märkasid nad Tomi, seljakott seljas ja katkiste ratastega kohver järel lohisemas. Kui poiss oma sõpru nägi, löid ta silmad särama ja ta ruttas ootajate poole.

„Tere!“ ütles ta kohvrit ühe käe abil värava vahelt läbi tirides ja teisega Barney pead sasides.

„Jõudsidki kohale!“ hüüdis Lara ja tõmbas Barney tagasi, kui too püüdis Tomi najale üles hüpata ja ta nägu lakkuda.

„Tädi Sarah on halvas tujus,“ ütles Rufus. „Kui sa poleks juba rongi peal olnud, oleks ta homse käigu ära jätnud.“

„Mu ema ja isa on Egiptuses käimise pärast minu peale ikka veel pahased,“ ütles Tom punastades. „Praegu on esimene kord kahe kuu jooksul, kui ma pääsen kuhugi peale kooli, kogu mu ülejäänud aeg on kulunud lossis töötamisele.“

„Aga sa töötad ju nagunii kogu oma vaba aja seal lossis?“ küsis Lara.

„Noh, jah.“ Tom kehitas õlgu. „Kui aus olla, siis ei osanud ema ja isa mind kuidagi karistada. Nad muudkui käskisid mul teha majapidamises selliseid asju, mis ma olin juba ära teinud. Aga Herbile kogu see asi meeldis ja ta tahtis, et ma talle sellest ikka ja jälle jutustaksin.“

Proua Jacobs tervitas Tomi ning kõik ronisid autosse ja keerasid ümber nurga, et koju sõita.

„Proua Jacobs, mis kell me homme Londonisse jõudma peame?“ küsis Tom.

„Üritus algab lõunasöögiga kell üks,“ vastas proua Jacobs. „See on Charing Crossi jaama lähedal, nii et me võtame rongi, mis väljub natuke enne keskpäeva.“

Järgmisel päeval kell pool üks seisid Lara, Rufus, Tom, Barney ja proua Jacobs Charing Crossi jaama ees. Tom ja proua Jacobs uurisid Tomi telefonis kaarti ja Barney nuuskis rahvarohkel tänaval innukalt kõiki neist mööduvaid inimesi.

„Me peame sinnapoole minema,“ ütles Tom Trafalgar Square'i poole osutades. Ta vahtis edasi kõndides telefoni ja pörkas kokku ühe tüdrukuga.

„Palun vabandust, vabandust,“ ütles ta, enne kui tolle punapäise tüdruku ära tundis. „Daisy!“

„Terekest!“ ütles Daisy, Lara parim koolisõber, kes elas üle tänava nende vastas. „Mida teie siin teete?“

„Me läheme egiptoloogide lõunale,“ ütles Lara. „Ma rääkisin sulle.“

„Ohhh.“ Daisy pöördus oma ema poole ja nügis teda tasakesi. „Ema, kas ma tohin ka minna? Kas tohin? Kas tohin?“

Daisy ema nägu tõmbus punaseks. „Daisy, mitu korda ma olen sulle öelnud, et sa ei tohi ennast ise igale poole kutsuda? Anna andeks, Sarah.“

„Ema,“ uuris Lara. „Kuna Logan ei saa tulla, siis on meil ju vaba koht?“

„Logan ei saa tulla?“ Daisy õlad vajusid längu.

„Logan oli kutsutud,“ ütles proua Jacobs, „aga ma olen kindel, et Daisy ja tema ema peavad minema kuhugi mujale.“

„Oi, mina ei pea,“ ütles Daisy oma ema mantlivarrukast sikutades. „Ema sa võid ju tädi Irisele üksi külla minna, eks?“

„Kas teie peres on kõigil lillenimed?“ küsis Rufus pead küljele kallutades.

„Kõigil peale isa. Mina olen Daisy, mu õde on Rose, ema on Lily, tädi on Iris* ja isa on ... Martin. Kuule, ema, ma tohin ju nendega minna, eks?“

Lily Duncely vaatas oma tütre ootusärevasse näkku. „Ainult siis, kui Lara ema nõus on.“

„Muidugi,“ ütles proua Jacobs. „Aga me peame kähku tegema. Tom, kas sa tead, kuhupoole me minema peame?“

„Sinna,“ ütles Tom edasi kõndides ja pead tõstes, et kindlasti vältida veel kellelegi otsa jooksmist.

„Ema, ma saadan sulle pärast sõnumi,“ ütles Daisy, poetas käe Lara käevangu ja nad läksid Tomi järel edasi.

Seltskond kõndis üle rahvarohke, skulptuure ja turiste täis väljaku ning pöördus Whitehallile, möödus Westminster Abbeyst ja parlamendihoonest. Tänavad muutusid kitsamaks ja nad läksid üle tee.

„Telefoni järgi oleme kohal,“ ütles Tom suure linna-maja ees pilku telefonilt tõstes. „Ju see siis ongi.“

Kui nad olid sisse läinud, juhatas administraator nad mööda koridori edasi. Seal pakkus ülikonnas mees

* Daisy – karikakar; Rose – roos; Lily – liilia; Iris – iiris. *Nüüd ja edaspidi tõlkija märkus.*

neile hõbedaselt kandikult apelsinimahla. Igaüks võttis ühe klaasi ja seejärel läksid nad suurde banketisaali, mida kaunistasid ümmargused lilledega ehitud lauad.

Lõuna oli toretsev seitsmekäiguline pidusöök, mis koosnes üksteise järel serveeritud väikestest toiduportsudest.

„Proua Burt teeb paremini süüa,“ ütles Rufus Tomile, ise hõrku ja kaunilt kujundatud magustoitu endale tervenisti suhu toppides. „Mul on kõht ikka tühi.“

Üks vanem mees kõndis aeglaselt lavale. „Khm,“ ütles ta mikrofoni. „Täna teid kõiki, et leidsite aega tulla Londoni Egüptoloogide Seltsi iga-aastasele koosolekule. Ja minu eriline tänu siiatulemise eest kuulub seiklejatele.“

„Juhhuu!“ kisas Rufus püsti karates ja rusikat võidurõõmsalt pea kohale tõstes. Ruumi sigines surmavaikus ja Rufus vajus tasakesi tagasi oma toolile. Lara vangutas pead.

„Ee, jah,“ jätkas kõneleja laval. „Enne kui me liigume tänase ürituse vaba suhtluse osa juurde, tahan ma seiklejatele üle anda selle tänutahvli nende teenete eest kahe olulise Egiptuse aarde leidmisel ainuüksi käesoleva aasta jooksul. Lara, Rufus, Tom ja Barney, palun tulge lavale.“

Nelik kõndis publiku loiu aplausi saatel lavale. Igaüks surus esineja kätt, kaasa arvatud Barney, kes tõstis viisakalt käpa.

„Ja ma tahan tõsta esile Dee Okoyet, Logan Jacobsit, Karim Salibi, Maye Salibi ja Aaliyah Khani, kes olid avastuse juures abiks, aga ei saanud täna siia tulla ...“

Uks paiskus lahti ja üks mees tormas sisse, toppides lava poole rutates särki püksi.

„Siin ma olen,“ ütles ta trepist üles hüpates ja ehmunud kõnelejal käest haarates. „Logan Jacobs, meeldiv kohtuda! Terekest kõigile!“

Barney hüppas rõõmsalt Logani najale püsti ja inimesed saalis hakkasid kõvasti plaksutama. Korduvalt pomiseti fraasi „Logani džungli kutse“ – Logani kunagise telesarja nime. Paar naist tuli lavale selfisid tegema, nii et Logan ka pildile jääks. Ta näitas poseerides kaht ülestõstetud põialt ja ta näol säras lai naeratus.

„Miks ta alati igale poole niimoodi ogaralt rabistades saabub?“ küsis Lara vaikselt Tomilt ja Rufuselt.

„Vaata Daisy,“ sosistas Tom. Nad pöördusid oma laua poole vaatama ja nägid, kuidas Daisy lakke vahtides endale menüüga tuult lehvitab.

„Võeh,“ kommenteeris Lara kulmu kortsutades.

Logan pöördus nende poole. „Kas ma jäin lõunasöögist ilma?“

„Jah!“ hüüatasid nad kõik kooris.

„Pagan küll.“

„Khm,“ kõhatas kõneleja, püüdes esitlust uuesti kontrolli alla saada. „Meil on au esitleda väikest valikut viimati avastatud aardest. Egiptuse Muuseum laenas neid meile lühikeseks ajaks.“

Mees rääkis edasi ja Lara vaatas saalis ringi. Ta pilk jäi pidama kuuekümnendates eluaastates lühikeste heledate juustega daamil ruumi tagaosas. Too hoidis vasakut kätt oma kõrva peal ja tundus vaikselt rääkivat.

Tal on raadiosaatja, mõtles Lara endamisi. Daam ei jätnud päris kindlasti muljet, nagu võiks ta olla turvameeskonna liige, sest tal oli seljas lilleline jakk ja jalas beežid püksid. Ta tõstis pilgu ja vaatas Larale otsa, lakkas siis rääkimast ja naeratas – Lara arvates võltsilt.

„Nii, nautige hetke ja kasutage võimalust tutvuda Akhmimi templi artefaktidega neljandal korrusel,“ võttis kõneleja oma jutu kokku.

Kostis vaikne aplaus. Lara hakkas trepist alla kõndima, et minna ruumi tagaosas nähtud naisele lähemale, kui üks mees ta tee tõkestas.

„Tere, Lara,“ ütles mees ta käest haarates ja seda hoogsalt raputades. „Mu nimi on Humphrey, võib öelda, et kõik, mis on Egiptusega seotud, huvitab mind hullupööra. Äärmiselt põnev oli teie seiklustest ajalehest lugeda. Ma just rääkisin oma emale, et tulen teie kõigiga kohtuma. Tere, Tom! Tere, Rufus! Tere, noor Barney! Tere, tere, tere!“ Humphrey muudkui rääkis ja rääkis nelikuga, vehkis elavalt peaga, ei andnud neile mingit võimalust ei vastata ega ka minema kõndida. Lara vaatas tollest ülevoolavast mehest mööda ja nägi, kuidas naine ruumi tagaosas kuulari kõrvast välja võttis ja kõrgetel kontsadel aeglaselt baari poole kõndis.

Rufus otsis meeleheitlikult põgenemisvõimalust. Ta nägi Loganit, kes lahutas mõnede fännide meelt ja tegi nendega selfisid. Siis märkas ta oma tädi koos Daisyga seismas.

„Tädi Sarah!“ hüüdis ta ja viipas proua Jacobsi nende laua juurest sinna tulema. „Sa peaksid tutvuma

Humphreyga! Ta lihtsalt *jumaldaks* võimalust sinuga rääkida su tööst ülikoolis.“

Enne kui proua Jacobs midagi öelda jõudis, kahmas Humphrey ta käest ja kukkus midagi seletama. Rufus lipsas eemale, Tom, Lara, Daisy ja Barney tema järel.

„Ta ei paista just rõõmustavat,“ ütles Tom üle Lara õla vaese proua Jacobsi poole vaadates ja nähes, et tollel ei ole lootustki sellest vestlusest pääseda.

„Kui me laval olime, nägin ma midagi kummalist,“ ütles Lara. Aga enne kui ta sellest teistele rääkida jõudis, tungis mürinal ruumi üks turvamees, silmad ehmatusest suured.

„Siin on käinud vargad!“ hüüdis ta ja kõik ruumisviibijad tardusid paigale. „Egiptuse aare on läinud!“